

VI STE TIJELO KRISTOVO

3. nedjelja kroz godinu, C

Neki dan kod zubara po tko zna koji put popravljam isti zub. Stvarno ne izgleda sjajno. Toliko puta „krpan“ i dotjerivan. Sada je od silnih popravaka nešto manji. I zubar me tješi: „Na ovome mjestu nikad nećete imati bolji zub.“ Jasno je: i razmjerno loš moj zub jest bolji od najboljeg umjetnog. I zato se za nj zdušno borimo, moj zubar i ja. Tako je to s ljudskim organizmom. Moj zub i ja jedno smo tijelo. Isto tako može biti s mojim oslabljenim očima, s mojim udovima koje muči kostobolja. To je moje tijelo i ja ga njegujem. Što je slabije, to mu više pažnje posvećujem.

Eto jednostavne, biblijske slike sadržane već na prvim stranicama Biblije: „Stoga će čovjek ostaviti oca i majku i prionuti uza svoju ženu i dvoje njih bit će jedno tijelo.“ To i Isus ponavlja. Muž i žena su jedno tijelo. Poslanica Efežanima to nadalje tumači govoreći kako nitko ne mrzi svoga tijela, nego ga hrani i njeguje (makar mu tijelo ne bilo ni najljepše ni najatletičkije građeno). Slikom bračnog zajedništva služe se proroci da pokažu odnos između Boga i njegova naroda. Tom istom slikom služi se danas i Pavao da pokaže kako živi i djeluje Kristova Crkva. Jedno smo tijelo. Veoma je važno da razumijemo i prihvatimo taj nauk. Evo što veli Pavao.

„Kao što je tijelo jedno, te ima mnogo udova, a svi udovi tijela, iako mnogi, jedno su tijelo – tako i Krist.“ Mi smo Kršćani povezani s Kristom u jedno tijelo. Jedinstvo se očituje na dva načina: kao prvo, povezani smo s Kristom u jedno tijelo, a kao drugo, i mi smo međusobno životno povezani kao jedno tijelo. Onda je razumljiva i važna briga za svakog pojedinog. Ne može mi biti svejedno što se događa s mojom sestrom ili s mojim bratom u Kristu. Ne idimo odmah predaleko: moj je bližnji već po naravi stvari prvenstveno onaj s kim živim, a zatim svaki čovjek s kojim se sretnem. Jer, on i ja smo jedno tijelo. I ne mogu se spasiti sam. Samo u zajedništvu s ostalima. Nije čudo da ćemo na koncu biti upitani što smo učinili jednome od najmanjih.

„Ta u jednom Duhu svi smo u jedno tijelo kršteni, bilo Židovi, bilo Grci, bilo robovi, bilo slobodni.“ I ovo je važno. Jednim smo Duhom kršteni i prosvjetljeni, iste smo darove primili, u istom Duhu hodimo. Pa kako onda možemo biti ravnodušni jedni prema drugima? Duh Božji povezuje, a ne razjedinjuje. Osjetimo li da u sebi imamo duha netrpeljivosti, inata, duha svadljivosti i istjerivanja pravde, duha samodostatnosti i nadutosti, budimo sigurni da to nije Duh Isusa Krista.

„Ako trpi jedan ud, trpe zajedno svi udovi; ako slavi jedan ud, raduju se zajedno svi udovi.“ To je to zajedništvo, ta ljubav koja se podrazumijeva. Tko tu govori o tome da netko od mojih bližnjih nužno zaslužuje pažnju, oprostjenje, pomoć? Pomažem mu jednostavno jer smo on i ja dio jednoga tijela, štoviše, koliko je on „manje dostojan“ time mu više iskazujem pažnje.

„I neke postavi Bog u Crkvi. prvo za apostole, drugo za proroke, treće za učitelje...“ Ovo je treća, ne manje važna poruka. Kao što u tijelu različiti organi i udovi imaju različite uloge (a svi su važni, svi su dio tijela) tako i u živom tijelu Crkve svatko ima od Boga povjerenu ulogu. I niti se onaj s nekom nazoviveličkom ulogom smije hvastati, niti se onaj s nazovineznatnom ulogom treba smatrati manje vrijednim. Svaki je dar od Boga i Božjeg Duha, i svatko je na svom mjestu bitan i nezamjenjiv. Neka nam samo Gospodin dade da

radosno živimo svoj kršćanski poziv i donosimo plodove dobrih djela tamo gdje nas je Bog postavio.

Zvonko Pažin